

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Ing. J. Š.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2012, sp. zn. SZ 005166/2012/KUSK REG/Kt, č. j. 058142/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze dne 11. 06. 2012 a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2012, sp. zn. SZ 005166/2012/KUSK REG/Kt, č. j. 058142/2012/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Dobřichovice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 2. 11. 2011, č. j. výs. 720/05 R, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad nařídil odstranění změny přístavby a stavebních úprav zahradního domku – „objektu pro letní ubytování“ – ve vlastnictví žalobce, a to konkrétně zvýšení hřebene střechy o 35 cm, zvětšení stavby o 2,05 m x 4,8 m

směrem na jih a zřízení komína, uložil žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení, stanovil podmínky odstranění stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení.

Žalobce po podrobné rekapitulaci řízení probíhajícího již od roku 2000 namítá jednak existenci procesních vad předcházejících vydání napadeného rozhodnutí, jednak dovozuje jeho nezákonnost. Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť vlastní odůvodnění zabírá pouhé půl strany a pokud se v něm žalovaný odkazuje na v předchozím průběhu řízení vydané rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2003, sp. zn. 28 Ca 176/2001, a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106, vůbec se nezabývá změnou okolností spočívající v tom, že v mezidobí bylo zrušeno ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška OTP1“), na něž oba rozsudky odkazovaly. Stejná neúplnost se týká i rozhodnutí stavebního úřadu. Obě rozhodnutí se také nevypořádávají s důkazy vyžádanými stavebním úřadem podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), které žalobce v březnu 2007 stavebnímu úřadu předložil.

Napadené rozhodnutí podle žalobce vychází ze skutkového stavu, který je v rozporu se spisy a navíc vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Z listin předložených stavebnímu úřadu totiž vyplývá, že žalobce spolu s rodinným domem v minulosti koupil ještě další stavbu umístěnou na zahradě, která je v katastru zapsána jako samostatná doplňková stavba ke stavbě hlavní. Stavebnímu úřadu přitom byly známy poměry na staveništi a věděl, že byt původní stavební povolení vydal, jako by byla zřizována nová stavba, ve skutečnosti jde pouze o přestavbu původní historické stavby z roku 1907. S touto skutečností se správní orgány nevypořádaly a vycházely z právního názoru soudu, který se zakládal na tom, že jde o novou doplňkovou stavbu.

Porušení procesních předpisů s dopadem na zákonnost vydaných rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že v žádném z rozhodnutí není zmíněno, podle kterého správního řádu a podle kterého stavebního zákona bylo postupováno, byť se zdá, že byl správně aplikován zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“) a stavební zákon z roku 1976. V takovém případě však byl porušen § 3 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť stavební úřad po své téměř čtyřleté nečinnosti neposkytl žalobci delší lhůtu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Došlo též k porušení § 32 a 34 správního řádu tím, že správní orgány obou stupňů vůbec nevyhodnotily skutečnost, že došlo ke zrušení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1, tj. ke změně právní situace, a že se jedná o přestavbu původní nemovitosti, která samozřejmě nemůže vyhovovat (v mezidobí zrušené) definici doplňkové stavby ke stavbě rodinného domu obvyklé v dobách socialismu. Odůvodnění rozhodnutí nenaplnuje požadavky § 47 odst. 3 správního řádu a zmíněnými chybami stavebního úřadu se nezabývá. Pokud i přes tyto vady žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, porušil též ustanovení § 59 správního řádu.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že potvrdilo rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo nařízeno odstranění stavby, ačkoliv žalobce v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 předložil podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem a stavební úřad již žalobce k předložení dalších dokladů postupem podle § 3 odst. 2 správního řádu nevyzval. Další nezákonnost plyne z toho, že správní orgány aplikovaly právní názor Městského soudu v Praze, ačkoliv ten byl ovlivněn ustanovením § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1, které bylo v době rozhodování správních orgánů již zrušeno. Správní orgány se proto měly řídit požadavkem § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 a posuzovat, zda je stavba v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací

dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy.

Přitom však podle žalobce nelze ani odhlédnout od v době rozhodování správních orgánů již účinného ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v původním znění (dále jen „nový stavební zákon“), neboť žalobci nelze nijak přičítat nečinnost stavebního úřadu od roku 2007 až do konce roku 2011. Je třeba také přihlídnout k tomu, že stavba je běžně provozována již od roku 2000 a od té doby k ní sousedé nevyslovili žádné námitky a nebylo vyvoláno ani žádné občanskoprávní řízení, z něž by bylo možné dovodit, že stavba narušuje sousedské vztahy. Nový stavební zákon (byť se podle přechodných ustanovení pro dosud neskončená řízení nepoužije) předpokládá odstranění stavby, jestliže se prokáže, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Nový stavební zákon tudíž požaduje odstranění stavby pouze tam, kde se prokáže rozpor stavby s vyjmenovanými kritérii, zatímco stavební zákon z roku 1976 vyžadoval prokázání souladu s požadavky v § 58 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. V souvislosti s tím žalobce zdůrazňuje své legitimní očekávání, že jeho chování bude posuzováno podle právní úpravy, která je vůči němu příznivější, a ne podle právní úpravy poplatné socialistickému zřízení. Ani touto otázkou se správní orgány nezabývaly.

Žalobce poukazuje na žádost stavebního úřadu o převzetí případu s ohledem na jeho složitost nadřízeným orgánem a uvádí, že s ohledem na potřebu posouzení ústavních principů při posouzení aplikace nového stavebního zákona a stavebního zákona z roku 1976, zohlednění neobvyklých průtahů ve věci a zohlednění skutečnosti, že nynější provedení stavby v podstatě jen obnovilo původní hmotu stavby, nebyla rozhodováním stavebního úřadu zajištěna dostatečná odbornost. Žalobce též dodává, že z obsahu správního spisu plyne, že na místě upravované stavby byla v minulosti umístěna stavba zahradního domku pro ubytování zahradníka a oranžerie pro uskladnění teplomilných květín, tato stavba obsahovala mj. i komín pro vytápění prostor a západní zeď tvořila hranici mezi pozemky. Tento typ menších staveb byl podle žalobce pro zástavbu této části obce typický a není v rozporu s urbánní podstatou území a s jeho architektonickými a urbanistickými souvislostmi a znaky. Při provádění stavby žalobce po dohodě se sousedy snížil o 0,7 metru zeď stavby na hranici mezi pozemky, jež byla původně nejvyšším bodem stavby, z něž se svažovala pultová střecha do pozemku žalobce, a zřídil střechu s nejvyšším bodem uprostřed, čímž podstatně zlepšil světelné podmínky na sousedním pozemku. V rámci odchylek pouze došlo ke změně střechy sedlové s hřebenem po celé délce stavby na střechu valbovou, u níž je hřeben kratší, protože na obou koncích je střecha cca v 1/3 délky zkosená, což opět nezhoršilo zastínění sousedního pozemku, ke kterému dochází podle odborného posouzení ve spise pouze krátce při východním slunci v některých měsících roku. Z tohoto hlediska je významnější zastínění rodinným domem žalobce a stromy na pozemku sousedů. Pokud jde o komín, po dohodě se sousedy není užíván k vytápění a plynový kotel je vyústěn do zahrady žalobce na severní straně, což není předmětem sporu mezi sousedy.

Žalobce se na závěr dovolává potřeby vykládat zákon ústavně konformně v souladu s jeho účelem a smyslem při zachování právní jistoty účastníků řízení, jak bylo konstatováno např. v rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2004, č. j. 1 As 9/2003-90. Odstranění byť relativně malé části stavby představuje zásah do vlastnických práv, při němž musí být posouzena proporcionalita takového zásahu v souvislosti s nápravou jinak nikoliv bezvadného právního stavu. S ohledem na skutečnost, že v rozhodované věci se jedná o marginálie a že není vůbec

ujasněna aplikovatelná právní úprava a podmínky pro umístění, resp. opětovné zřízení stavby, je podle žalobce nařízení odstranění stavby zcela zjevně nepřiměřeným opatřením.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že zahájení řízení bylo stavebním úřadem oznámeno již 21. 9. 2000 a proto byl v odvolacím řízení aplikován původní správní řád a stavební zákon z roku 1976, což je uvedeno v úvodu napadeného rozhodnutí a což též plyne z postupu podle obsahu správního spisu. Žalobci byl předmět řízení i s ohledem na délku jeho trvání a proběhlé soudní řízení prokazatelně znám. Stavební úřad v průběhu řízení dospěl k závěru, že nejde o novou stavbu, nýbrž o dodatečné povolení změny přístavby a stavební úpravy rekreačního domku. Řízení o udělení výjimky z § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 pak bylo žalovaným zastaveno již rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007. Žalobce vyrozumění o pokračování v řízení prokazatelně obdržel dne 21. 9. 2011 a i přes žádost žalobce o prodloužení termínu má žalovaný za to, že 15denní lhůta byla dostatečná. Ve výsledku proto žalovaný navrhuje, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

V průběhu jednání žalobce doplnil, že od podání žaloby uplynuly další dva roky a stavba je nadále užívána bezproblémově, je tak zřejmé, že nikomu nevadí. Jde o prvorepublikovou stavbu, kdy takové obytné stavby byly obvyklé a její velikost tomu proporčně odpovídá a odpovídá i velikosti pozemku a tomu, že hlavní stavba je velkou vilou. Žalobce dále poukázal na to, že úzce spolupracoval se stavebním úřadem a řídil se jeho radami. Proto je pro žalobce nepřijatelný negativní výsledek řízení. Oproti tomu žalovaný uvedl, že žalobce nerespektoval stavební povolení vydané v roce 1996, proto zkoumal stavební úřad soulad stavby s právními předpisy a územním plánem k tomuto datu. Územní plán v daném místě vymezuje plochu čistého bydlení nepřipouštějící stavby rekreační, avšak žalobce nepovolenou změnou ze zahradního domku vytvořil rekreační objekt. Rozsudek Městského soudu v Praze správním orgánům uložil se touto otázkou zabývat a ty zjistily, že změněná stavba je v rozporu s veřejným zájmem a s územním plánem. Protože se žalovaný se závěry stavebního úřadu ztotožnil, neprováděl vlastní správní úvahu. Tvrzení žalobce o tom, že stavbu nebylo možné provést podle projektové dokumentace z roku 1996, pak považuje žalovaný za nevěrohodné a dodává, že projektanta si vybral žalobce sám a projektová dokumentace navíc byla stavebním úřadem v roce 1996 akceptována. Ve věci je třeba vycházet z § 88 stavebního zákona, podle nějž je důkazní břemeno na stavebníkovi a ten jej neunesl.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 1. 1996 byla na žádost žalobce podanou dne 08. 01. 1996, rozhodnutím vydaným ve sloučeném územním a stavebním řízení pod č. j. výs. 13/96 umístěna a povolena stavba „bazénu“ a „objektu pro letní ubytování“ na pozemku p. č. xx a xx v k. ú. Dobřichovice. Objekt pro letní ubytování byl povolen na místě dosud existující stavby kůlny a zahradního domku, které nahradil. Rozměr povolené stavby činil dle stavebním úřadem řádně ověřeného výkresu půdorysu z listopadu 1995 6,19 m x 14,6 m, tj. 90,52 m² (včetně terasy s bočními zdmi).

Žalobce prováděl stavbu v rozporu s tímto stavebním povolením. Teprve dne 26. 4. 2000 požádal o změnu stavby, avšak tato žádost byla rozhodnutím stavebního úřadu vydaným pod č. j. 202/00 dne 1. 6. 2000, zamítnuta s odůvodněním, že změna byla již provedena a nelze ji tudíž povolit, nýbrž je nutno postupovat podle § 88 stavebního zákona z roku 1976. Dne 28. 9. 2000 proto požádal žalobce o dodatečné povolení změny stavby a souhlasu s užíváním a dne 16. 10. 2000 požádal navíc o udělení výjimky ze stavebního zákona, resp. z ustanovení § 50 odst. 8 v souběhu s ustanovením § 61 vyhlášky OTP1. Stavební úřad vydal po té pod č. j. výs. 540/00 dne 20. 11. 2000 rozhodnutí, kterým žalobci povolil výjimku, dodatečně povolil změnu stavby a povolil její užívání. Proti tomuto rozhodnutí se odvolal žalobce i jeho sousedé. O odvolání rozhodl jakožto tehdejší druhoinstanční správní orgán Okresní úřad Praha-západ rozhodnutím ze dne 19. 02. 2001,

č. j. Výst.-Odv.332/6-109/01-Ks, tak, že rozhodnutí stavebního úřadu v zásadě potvrdil, změnil však formulaci výroků a doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Proti rozhodnutí okresního úřadu byla sousedy žalobce podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze rozsudkem vydaným pod sp. zn. 28 Ca 176/2001 dne 4. 6. 2003, rozhodnutí okresního úřadu zrušil. V odůvodnění uvedl, že správní rozhodnutí vykazovalo formální pochybení, která je činila nepřezkoumatelným pro neurčitost způsobenou zejména nepřesným pojmenováním předmětu řízení, resp. chybějící specifikací námitek, které jsou zamítány. Byla zkritizována i skutečnost, že správní orgán se věcně nezabýval námitkami nedodržení občanskoprávních dohod mezi sousedy, ačkoliv šlo o technické otázky, o nichž byl stavební úřad oprávněn si učinit názor a tedy i povinen rozhodnout podle § 137 stavebního zákona z roku 1976. V dalším se soud zabýval splněním podmínek stanovených pro případné udělení výjimky jednak ustanovením § 138a odst. 2 stavebního zákona v souběhu s ustanovením § 88 stavebního zákona z roku 1976, jednak zejména ve vztahu ke shora citovaným ustanovením § 50 odst. 8 a § 61 vyhlášky OTP1 a opět konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tento rozsudek byl potvrzen i rozsudkem NSS ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106, který potvrdil závěr Městského soudu v Praze, že se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda předmětná stavba o několikanásobně větší zastavěné ploše, než byla povolena, stále ještě plní doplňkovou funkci k rodinnému domu ve smyslu § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 a zda je tedy udělení výjimky důvodné.

V návaznosti na tyto rozsudky žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 23. 5. 2005, č. j. ÚSŘ/1812/05/Kt, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 11. 2000, č. j. 540/00, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém rozhodnutí v zásadě bez dalšího doplnění převzal argumentaci uvedenou v obou rozsudcích a uložil stavebnímu úřadu tyto rozsudky v novém řízení a rozhodnutí respektovat.

Následně stavební úřad rozhodnutím č. j. výs. 567/05 ze dne 5. 10. 2005 povolení výjimky zamítl, s tím, že předmětem povolení výjimky není nová stavba, ale stavební úpravy již stávajícího objektu. Proti tomuto rozhodnutí podali sousedé žalobce odvolání s tím, že odůvodnění předmětného rozhodnutí je nedostatečné a tedy i nepřezkoumatelné. Rozhodnutím žalovaného vydaným pod č. j. ÚSŘ/5587/05/Kt ze dne 25. 1. 2006, bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a věc byla vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí. Stavební úřad následně svým rozhodnutím č. j. výs. 271/06R ze dne 20. 7. 2006 výjimku pro změnu přístavby a stavebních úprav zahradního domku – „objektu pro letní ubytování“ povolil. K opakovanému odvolání sousedů žalobce bylo rozhodnutím žalovaného pod sp. zn. SZ 141074/2006/KUKS ÚSŘ/Ru ze dne 5. 12. 2006 i toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena zpět k novému projednání.

Poté stavební úřad sdělením č. j. výs. 567/05 ze dne 13. 2. 2007 zastavil řízení o udělení výjimky pro celou předmětnou stavbu. Současně oznámil obnovené projednání věci a vyzval svým opatřením ze dne 13. 2. 2007 stavebníka k doložení a doplnění podkladů nezbytných pro řádné rozhodnutí, zejména dokladů prokazujících souvislost s předchozí stavbou a jejím rozsahem a charakterem, resp. doložení dalších skutečností nebo důkazů, jimiž by prokázal odůvodněnost povolení výjimky pro nepovolenou změnu stavebních úprav stavby; podklady byly do spisu doplněny ke dni 16. 3. 2007, a to mj. kopie znaleckého posudku č. 657 107/93 ze dne 26. 6. 1993, kopie protokolu z roku 1907 – povolení stavby skleníků, kopie dopisu „stížnosti na neoprávněný odvod vody do zahrady RD Leninova 115 ze dne 5. 7. 1967, 11 ks fotografií z průběhu stavby, kopie bouracího plánu a kopie snímku pozemkové mapy z r. 1978. Po doplnění spisu stavební úřad vyzval účastníky řízení k nahlédnutí a podání námitek, což se stalo dne 6. 4. 2007. Usnesením č. j. výs. 271/06R ze dne 23. 5. 2007 stavební úřad zastavil řízení o povolení výjimky. Proti tomuto usnesení podali odvolání sousedé žalobce a žalovaný usnesení stavebního úřadu rozhodnutím vydaným pod

sp. zn. SZ 165560/2007/KUSK ÚSR/Bas ze dne 17. 12. 2007 opět zrušil, nicméně z důvodu zrušení ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 bez náhrady sám současně řízení o povolení výjimky (pouze s odkazem na jiné ustanovení správního řádu) také zastavil. Poté nebyly v řízení o žádosti o dodatečné povolení změny stavby a v řízení o odstranění změny stavby činěny žádné úkony.

Stavební úřad teprve dne 16. 9. 2011 vyrozuměl účastníky řízení o pokračování řízení – odstranění změny přístavby a stavebních úprav zahradního domku – „objektu pro letní ubytování“ – umístěného na pozemku p. č. xx a xx v k. ú. Dobřichovice s tím, že upouští od místního šetření a pro uplatnění námitek a připomínek stanoví lhůtu 15 dnů ode dne doručení vyrozumění, jinak k nim nebude moci být přihlédnuto. Žalobce vyrozumění převzal dne 21. 9. 2011 a podáním předaným stavebnímu úřadu dne 4. 10. 2011 požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, protože JUDr. PhDr. P. (zástupce žalobce) a JUDr. M. (zástupce sousedů žalobce) byli v zahraničí a vrátili se až dne 2. 10. 2011. Oba prý sdělili emailem žalobci, že si budou muset kauzu znovu vyhledat v archivech a nastudovat, protože si toho po skoro 4 letech moc nepamatují a myslí si, že věc byla na přelomu let 2007/2008 ukončena. JUDr. M. pak měl žalobci telefonicky sdělit, že vyrozumění nedostal, neboť má již jinou adresu (podle spisu mu bylo vyrozumění doručeno až dne 30. 9. 2011) a že poté, co se spojí s JUDr. P., zaujmou k věci nějaké stanovisko. Také s ohledem na rozsah úkonů v řízení provedených do roku 2007, který vyžaduje čas na znovunastudování kauzy, a na vytíženost obou zástupců proto žalobce požádal o prodloužení lhůty alespoň o jeden měsíc, tj. do 4. 11. 2011. Dne 6. a 18. 10. 2011 stavební úřad obdržel sdělení sousedů žalobce a jejich zástupce JUDr. M. v tom smyslu, že nenastaly žádné nové skutečnosti, které by vedly ke změně jejich postojů, uvedených v dosavadním řízení.

Dne 2. 11. 2011 pod č. j. 720/05 R stavební úřad nařídil žalobci odstranit změnu přístavby a stavebních úprav zahradního domku – „objektu pro letní ubytování“ – spočívající ve zvýšení hřebene střechy o 35 cm, ve zvětšení stavby o 2,05 m x 4,8 m směrem na jih a ve zřízení komína a stanovil podmínky pro odstraňování stavby. Současně zamítl žádost žalobce o prodloužení lhůty a vyhověl námitkám sousedů žalobce týkajícím se rozporu změny stavby s § 22 odst. 1, § 13 a § 4 odst. 1 vyhlášky OTP1, s § 127 občanského zákoníku (40/1964 Sb.) a s územním plánem obce Dobřichovice a také námitce proti zvýšení hřebene střechy o 35 cm. V odůvodnění odkázal na závaznost důvodů rozhodnutí Městského soudu v Praze a rozhodnutí žalovaného. Zmínil fakt, že uznáním čestných prohlášení žalobce jako důkazu by byla narušena rovnost mezi stavebníky a dalšími účastníky řízení a dále odcitoval pasáž z rozsudku Městského soudu v Praze, podle níž: *„Za dané situace, kdy k realizaci předmětné stavby došlo v přímém sousedství žalobců, kdy namísto stavebními předpisy stanovené drobné stavby plníci toliko doplňkovou funkci k rodinnému domu stavebníka, jde ve skutečnosti o stavbu o několikanásobně větší zastavěné ploše, splňující veškeré parametry stavby pro trvalé bydlení (včetně možnosti jejího vytápění) a kdy způsob užívání, pro který je plně uzpůsobena, brání jen skutečnost, že stavební úřad povolil její užívání pouze jako zahradního domku (a užívání komína pouze jako ventilace), jsou dle mínění soudu důvodné žalobní námitky, že tento stav je možným zdrojem budoucích sousedských sporů a že stavba již nyní narušuje oprávněné zájmy vlastníků sousední nemovitosti samotným svým provedením a užíváním. Je zřejmé, že musí mít jiný (tj. více nepříznivý) dopad na možnost užívání sousedního pozemku a na něm se nacházející stavby, než jaký by měla stavebními předpisy předepsaná doplňková stavba o zastavěné ploše 16 m².“* Z poslední citované věty podle stavebního úřadu plyne oprávněnost námitek sousedů na obtěžování nad míru přiměřenou poměrům a na narušení zdravých životních podmínek. Protože se stavba nachází v ploše individuální bytové zástavby čistého bydlení, která nepřipouští novou výstavbu objektů pro individuální rekreaci, a protože původní název stavby hovoří o „objektu pro letní ubytování“, je důvodná i námitka rozporu

s územním plánem. Oprávněnost námitky proti zvýšení hřebene krovu pak plyne ze závazného právního názoru žalovaného, že při dodržení postupu podle stavebním úřadem ověřené projektové dokumentace by nevznikl problém s příliš nízkou výškou vnitřních stropů a nebyl tak důvod ke změně tvaru a výšky střechy, jak namítá žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Namítl, že zjištěné skutečnosti na stavbě (odkrytí původní základové desky přesahující 2 metry směrem k lesu, protesty tesařů proti příliš malému sklonu střechy) řešil za pochodu se stavebním úřadem a na základě konzultací s ním požádal o změnu stavby. Nic se bez souhlasu stavebního úřadu neprovádělo. I proto je rozhodnutí stavebního úřadu zjevně šikanózní a zásah do práv žalobce zjevně nepřiměřený. Stavba je užívána od roku 2000 bezkonfliktně, komín není užíván k topení. Nezávadnost zvýšení hřebene krovu již byla vysvětlena v předchozích podáních. Rozpor s územním plánem žalobce označil za nesmyslný, neboť takový detail územní plán upravovat nemůže, neboť mu to nepřísluší. Navíc se jedná o specifickou formu prvorepublikové zástavby, k níž tento typ staveb organicky náležel. Pokud jde o název objektu, žalobce též odkázal bez dalšího na obsah správního spisu. Žalobce též poukázal na kontrast neprodloužení 15denní lhůty k vyjádření a čtyřleté nečinnosti stavebního úřadu.

Dne 9. 3. 2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, a to s výslovným odkazem na správní řád z roku 1967. Napadené rozhodnutí žalobce dle připojené doručenky převzal dne 11. 4. 2012. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předchozí rozhodnutí řešila dodatečné povolení stavby a udělení výjimky pro ni, která však udělena nebyla. Zdůraznil, že černá stavba je projevem nekázně a nelze proto připustit, aby na její dodatečnou legalizaci byly kladeny nižší nároky než na stavbu povolovanou před její existencí. Pokud jde o neprodloužení 15denní lhůty, podle žalovaného je tato lhůta přiměřená povinnosti správního orgánu podle § 49 odst. 2 správního řádu rozhodnout do 30, popř. 60 dnů od zahájení řízení, i délce vedeného řízení o odstranění stavby. Žalobce o průběhu celého řízení prokazatelně věděl. Žalovaný označil za irelevantní argument nepřiměřenosti zásahu do práv žalobce, neboť se zde řeší černá stavba a nikoliv případ přezkoumání rozhodnutí podle § 65 správního řádu. Pokud pak jde o nesouhlas žalobce s rozhodnutím o námitkách sousedů, žalovaný pouze uvedl, že s jejich posouzením ze strany stavebního úřadu v návaznosti na ve věci vydaná rozhodnutí soudů souhlasí.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a podaná oprávněnou osobou se v první řadě zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však neshledal. Předně napadené rozhodnutí výslovně uvádí, že vychází z aplikace původního správního řádu. Pokud jde o ustanovení stavebního zákona z roku 1976, napadené rozhodnutí se odkazuje na rozhodnutí stavebního úřadu a rozhodnutí soudů, v nichž byl zjevně aplikován stavební zákon z roku 1976. Soud tudíž nemá pochyb o tom, jaká právní úprava byla aplikována. Žalobce nemá pravdu ani v tom, že by se žalovaný nevypořádal se zrušením ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1, neboť žalovaný v rozhodnutí uvedl, že černá stavba je projevem nekázně a nelze proto připustit, aby na její dodatečnou legalizaci byly kladeny nižší nároky než na stavbu povolovanou před její existencí. Žalovaný tak vyjádřil svůj názor, že na aplikaci zrušeného ustanovení vyhlášky je třeba s ohledem na podmínky v době provedení stavby i nadále trvat, což je zřejmým důvodem, proč je přesvědčen i o trvajícím závaznosti soudních rozhodnutí, jež z tohoto ustanovení vycházejí. Výtku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a z toho plynoucího porušení § 47 odst. 3 správního řádu tudíž neobstojí, byť odůvodnění je vskutku stručné a v některých bodech je založeno pouze na odkazu na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, potažmo soudu.

Není ani pravdou, že by správní orgány vycházely z toho, že žalobce prováděl zcela novou stavbu. Naopak, správní orgány obou stupňů v návaznosti na zrušující rozhodnutí

soudů v roce 2005 akceptovaly po doplnění dokazování východisko, že se jedná o dodatečné povolení změny přístavby a stavebních úprav již dříve existující stavby. To ostatně plyne i z rekapitulace dosavadního průběhu řízení v rozhodnutích žalovaného a stavebního úřadu. Z vlastního východiska, že změna stavebních úprav se odehrála na místě již dříve existující stavby, však nelze dovodit, že by tato změna neměla být předmětem posouzení z hlediska současné právní úpravy a aktuálně platného územního plánu obce, zejména pokud ze skutkových zjištění správních orgánů vyplývá, že stavba v rozsahu, jaký vyplývá z nepovolené změny stavebních úprav, již po několik desetiletí neexistovala. Správní orgány (stavební úřady nevyjímaje) jsou totiž v principu vždy povinny rozhodovat na základě aktuálního právního stavu a aktuálních skutkových zjištění. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce přistoupil ke změně stavby takovým způsobem, že na základě tvrzeného odhalení původní betonové základové desky stavbu prodloužil v podstatě o 2 metry podél hranice s pozemkem sousedů (což v podané žalobě taktně zamlčuje). I kdyby stavba původního příbytku zahradníka a oranžerie z roku 1907 skutečně měla takový půdorys, není přesně známo, kdy naposledy takových rozměrů dosahovala. Co je však jasné, je, že po několik posledních desetiletí měla stavba půdorys menší (tj. zeď na hranici pozemků byla o 1,95 m kratší) a pouze v tomto menším půdorysu byly následně v roce 1996 její stavební úpravy povoleny. Opětovné rozšíření půdorysu stavby tak nemůže představovat prostou opravu či údržbu stavby, na niž stavební předpisy nekladou tak přísné požadavky, nýbrž s ohledem na běh času již představuje stavební úpravu – rozšíření stávající stavby, která musí být při svém (dodatečném) povolování poměřována aktuálním právním stavem, aktuální územně plánovací dokumentací a současnými poměry v území. Správní orgány tudíž skutečnost, že původní stavební povolení znělo v rozporu s realitou na zřízení nové stavby a že ve skutečnosti jde o stavební úpravy stavby již existující, na vědomí vzaly, nemohly však již z principu vyjít z toho, že se jedná o stavební úpravy stavby v rozsahu existujícím v roce 1907, jak by si zřejmě žalobce představoval. V řízení o dodatečném povolení změny stavebních úprav správně vycházely z toho, že původně byly povoleny stavební úpravy objektu o podobě a půdorysu daných v roce 1996. Samotným předmětem řízení o dodatečném povolení změny stavebních úprav (resp. řízení o odstranění stavby) pak jsou jen a pouze odchylky od stavu povoleného stavebním povolením ze dne 26. 1. 1996, č. j. výs. 13/96, (srov. též rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004-121, publikovaný pod č. 621/2005 Sb. NSS) a pro jejich vymezení byl dlouhodobě zaniklý stav stavby původně povolené v roce 1907 naprosto irelevantní.

Neobstojí ani tvrzené porušení § 34 správního řádu v důsledku nevyhodnocení zrušení ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1, neboť to je otázka právní a nikoliv skutková. Ustanovení § 34 správního řádu se týká vyhodnocení důkazů a nikoliv právního hodnocení. Soud neshledal ani relevantní nedostatky skutkových zjištění, jež by kolidovaly s § 32 správního řádu. Žalobce ostatně obecně namítaný nedostatek skutkových zjištění v žalobě nekonkretizuje, resp. pokud tím směřuje k údajnému nezjištění v roce 1907 povoleného rozsahu stavby, taková námitka je ze shora uvedených důvodů nedůvodná.

Soud se také nemůže ztotožnit s požadavkem žalobce, aby s ohledem na délku trvání řízení o odstranění stavby bylo přihlédnuto i k úpravě v § 129 nového stavebního zákona a aby byla pečlivě vážena proporcionalita zásahu do jeho vlastnického práva.

Podle § 190 nového stavebního zákona se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Žádná z dále uvedených výjimek se přitom na řízení o dodatečném povolení stavby, resp. o odstranění stavby nevztahuje. Není důvodu aplikovat na takové řízení ani ústavní princip zakotvený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něž je třeba trestnost činu posuzovat podle pozdější právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější.

Jak bylo konstatováno již v nálezu Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“) ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02: „*Rozhodnutí, jímž je podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby postavené bez stavebního povolení na cizím pozemku bez souhlasu jeho vlastníka, sleduje legitimní cíl spočívající v zájmu na zachování stavební kázně, na ochraně životního prostředí a na ochraně vlastnického práva vlastníka pozemku. Stanovení povinnosti odstranit "černou" a "neoprávněnou" stavbu je zásahem přiměřeným sledovaným cílům, neboť jiným opatřením by jich nemohlo být dosaženo. Nejde totiž o sankci, která by se alternativně nabízela např. vedle pokuty za přestupek proti stavebnímu řádu, nýbrž opatřením, jehož cílem je navrácení území v původní stav.*“

Nařízení odstranění stavby tedy není sankcí, pro niž by zásada trestání podle mírnějšího zákona platila, nýbrž je správním opatřením, které má zabránit obcházení stavebního zákona z roku 1976 formou provádění stavby před jejím vlastním posouzením ve stavebním řízení. Argumentem zde nemůže být ani tvrzená nutnost chránit vlastnické právo žalobce.

I tato otázka již byla předmětem posouzení ze strany ÚS v usnesení ze dne 4. 3. 1999, sp. zn. III. ÚS 403/98 (U 19/13 SbNU 453), se závěrem, že „*Úvaha navrhovatele o tom, že nepovolenou stavbou vytvořil dílo, jehož vlastnictví podléhá ochraně, je chybná. Navrhovatel se pokusil obejít složité správní řízení, jehož výsledek by mu nebyl zřejmě příznivý a postavil správní orgány "před hotovou věc", spoléhaje na to, že stavebnímu úřadu nezbude nic jiného, než akceptovat status quo. Když se tak nestalo, dovolával se ochrany vlastnictví. Vlastnické právo je absolutním právem, které působí erga omnes. Ochranu je mu však možno poskytnout pouze tehdy, pokud bylo nabyto v souladu se zákonem, což se nestalo. Je nepochybně ve veřejném zájmu regulovat výstavbu obecně a v určitých lokalitách zvláště, a to v zájmu zachování životního prostředí či jiných obecně uznávaných hodnot, tedy v zájmu práv ostatních občanů. Dodatečné povolení neoprávněné stavby by mohlo být chápáno jako precedens a být návodem pro ostatní, jak obejít zákon.*“

Při posouzení možnosti dodatečného povolení stavby (zde změny stavby) tak stavebník černé stavby nemá možnost relevantně vznášet námitku nepřiměřeného zásahu do jeho vlastnického práva, jde-li o vlastnické právo k samotné černé stavbě, tj. stavbě (či její části), která vznikla bez zákonem vyžadovaného povolení. Samotné beneficium v podobě možnosti stavbu legalizovat dodatečně vychází nikoliv z ochrany individuálního vlastnického práva neoprávněného stavebníka, nýbrž z hlediska veřejnoprávního, podle nějž by z celospolečenského hlediska bylo zbytečnou ztrátou, kdyby muselo dojít k odstranění každé černé stavby. Přirozenou podmínkou dodatečného povolení však je, že černá stavba není (resp. po určité úpravě nebude) v konfliktu se žádným z veřejnoprávních požadavků na stavby, a to včetně požadavku na respektování individuálních práv ostatních osob, který se promítá do občanskoprávní zásady, podle níž nikdo není oprávněn při výkonu svého vlastnického práva zasahovat nad míru přípustnou poměrům do práv ostatních.

Pokud tedy správní orgány aplikovaly pouze úpravu ve stavebním zákoně z roku 1976 a na základě ní shledaly rozpor změny stavby s obecně technickými požadavky na stavby, s požadavky územně plánovací dokumentace nebo s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními předpisy, nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud změnu úpravy stavby dodatečně nepovolily a nařídily její odstranění, aniž by se podrobně zabývaly proporcionalitou takového zásahu do vlastnického práva k výsledku nepovolené stavební činnosti.

Žalobci konečně nelze ani přisvědčit v tom, že správní orgány při posuzování obecně technických požadavků na stavby přihlížely k maximálnímu limitu pro zastavěnou plochu drobné doplňkové stavby stanovenému v ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 v době, kdy ustanovení tento limit zakotvující již bylo zrušeno.

Je pravdou, že právní předpisy, jež pozbyly účinnosti, nelze nadále aplikovat, ledaže takový požadavek plyne z jiné právní normy [zpravidla z přechodných ustanovení zrušovací normy (např. již zmíněný § 190 nového stavebního zákona), popř. z požadavku právních předpisů posuzovat určité skutečnosti podle právního stavu fixovanému k určitému okamžiku (např. § 65 odst. 3 správního řádu)]. Ustanovení § 190 odst. 3 nového stavebního zákona se však vztahuje nejen na ustanovení stavebního zákona z roku 1976, ale i na ustanovení jeho prováděcích předpisů, kterým byla i vyhláška OTP1. Na řízení v této věci se tudíž vztahovalo i po 1. 1. 2007 ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1, podle něž se na pozemku se stavbou rodinného domu mohou umísťovat také garáže a drobné stavby, které plní doplňkovou funkci k němu, popřípadě jedna stavba pro podnikatelskou činnost o zastavěné ploše do 16 m² a 4,5 m výšky, není-li z prostorových důvodů možno zabezpečit uvedené funkce v rodinném domě, s tím, že tyto stavby se musí umístit tak, aby svým vzhledem a účinky na okolí nenarušovaly obytné a životní prostředí a podle charakteru podnikatelské činnosti splňovaly též požadavky na dopravní obslužnost a parkování. V důsledku pravidla v § 190 odst. 3 nového stavebního zákona bylo namíste ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 aplikovat i přesto, že čl. I bodem 6 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 502/2006 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „novela“) bylo s účinností ke dni 30. 12. 2006 zrušeno, aniž by novela obsahovala vlastní přechodná ustanovení.

Lze podotknout, že i nová úprava stanovila od 1. 1. 2007 podobné maximální limity zastavěné plochy drobné doplňkové stavby k rodinnému domu a formulačně obdobná pravidla v ustanoveních § 21 odst. 4 a 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v původním znění (dále jen „vyhláška OTP2“), odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) body 1, 4 a 5 a písm. d) bod 5 nového stavebního zákona. Podle § 26 vyhlášky OTP2 přitom je možné z limitů v § 21 odst. 6 udělit podle § 169 nového stavebního zákona výjimku.

Protože ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 bylo ve věci aplikováno oprávněně, byl pro správní orgány i nadále ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. závazným právní názor vyslovený v rozsudku Městského soudu v Praze (potvrzeném NSS) ze dne 4. 6. 2003, sp. zn. 28 Ca 176/2001. Pokud se jím tedy žalovaný a stavební úřad řídili, nepochybili.

Krajskému soudu v Praze je znám názor vyslovený NSS v rozsudku ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 As 12/2010-105, v souvislosti s jiným ustanovením vyhlášky OTP1, podle něž (zjednodušeně řečeno) ustanovení § 190 odst. 3 nového stavebního zákona na ustanovení vyhlášky OTP1 na rozdíl od jiných vyhlášek vydaných k provedení stavebního zákona z roku 1976 nedopadá, neboť tato vyhláška byla v důsledku pochybení zákonodárce zrušena již dne 30. 12. 2006, tj. ke dni 31. 12. 2006 nepředstavovala „stávající právní předpis“, jenž by mohl být i nadále aplikován. S tímto názorem se však zdejší soud neztotožňuje, neboť problém předčasné derogace vyhlášky OTP1 je zřetelným pochybením v legislativním procesu a nikoliv záměrem zákonodárce. Naopak je zde zjevná vůle zákonodárce zachovat pro dosud neskončená řízení procesní postup podle dosavadních předpisů, pod něž nepochybně měla být podle intence normotvůrce zahrnuta i vyhláška OTP1. S výjimkou rozhodnutí vydaných dne 31. 12. 2006 tak není racionálního důvodu pouze z titulu zjevného (pouze jediný den trvajících) legislativního pochybení nerespektovat cíl zákonodárce vyjádřený v § 190 odst. 3 nového stavebního zákona. V tomto směru se Krajský soud v Praze ztotožňuje se závěry vyslovenými v rozsudku NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40, odst. 32-40, na jehož argumentaci účastníky odkazuje.

Soud však shledal porušení ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu spatřované žalobcem v neprodloužení 15denní lhůty pro podání námitek a připomínek na žádost žalobce. Na takové prodloužení přirozeně neexistuje automatický nárok a vyhovění takové žádosti podléhá

správním uvažování stavebního úřadu, v němž je třeba zohlednit konkrétní rozměry řešené kauzy. V situaci, kdy správní orgán téměř čtyřletou nečinností v rozsáhlé a nepřehledné kauze účastníky řízení ukolébá a fakticky je dovede k přesvědčení o ukončení řízení, aby je pak po několikaleté odmlce náhle překvapil vyrozuměním o pokračování v řízení s relativně krátkou 15denní lhůtou, však nevyhovění řádně odůvodněné žádosti vyžaduje existenci naléhavých důvodů bránících prodloužení lhůty a pečlivé odůvodnění takového kroku. Několikaletá nečinnost správního orgánu nemůže jít k tíži účastníků, kteří ji nezavinili, a nemůže být adekvátním důvodem pro omezení práva účastníka zajistit si odborné zastoupení a znovuoživit si znalosti o průběhu předcházejícího řízení. Tvzení žalovaného, že žalobci musí být kauza dobře známa, neobstojí, protože okolnosti nevyhovění žádosti žalobce jsou jím zcela zkreslovány. Takový postup je totiž zjevně neadekvátní situací, kdy řízení v dané věci bylo značně složité a pro kvalifikované zhodnocení procesní situace si vyžadovalo podrobnou znalost argumentace účastníků i správních orgánů, kterou si ovšem lze uchovat po dobu čtyřleté přetržky v řízení jen stěží. Takový postup zkracuje možnost účastníků v řízení kvalifikovaně hájit své zájmy. Ostatně sousedé žalobce se také byli schopni vyjádřit pouze prostým odkazem na svá předchozí podání ve věci. Neobstojí ani argumentace tím, že žalobce nepředložil plnou moc pro JUDr. PhDr. P. a JUDr. M.. Skutečnost, že žalobce dosud v řízení nebyl zastoupen, nevylučovalo, aby žalobce tohoto práva nově využil. Nelze také pominout, že JUDr. PhDr. P. pro žalobce již (byť bez plné moci) v tomto řízení zpracoval vyjádření k odvolání sousedů do usnesení o zastavení řízení o udělení výjimky z ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1. Skutečnost, že JUDr. M. je zástupcem sousedů žalobce pak naznačuje, že žalobce měl zájem na smírném vyřešení celé situace se svými sousedy, což by přijatelnosti výsledku vlastního řízení mohlo jen napomoci. Stavební úřad ani žalovaný proto zamítnutí prodloužení lhůty nepodložili akceptovatelnými důvody.

Na druhou stranu však je třeba přiznat, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno pouhé 2 dny před uplynutím termínu, do něž žalobce žádal, aby byla lhůta k vyjádření prodloužena, a doručeno mu bylo v poslední den požadovaného prodloužení lhůty. Přesto stavebnímu úřadu v mezidobí žádné vyjádření žalobce nebylo zasláno. Proti rozhodnutí stavebního úřadu pak podal žalobce čtrnáctý den lhůty odvolání, v němž se k věci dostatečně vyjádřil, právní zastoupení si však nezajistil, ač na to měl nepochybně dostatek času. Uvedená námitka se tak jeví jako účelová. Navíc v průběhu odvolacího řízení měl žalobce dostatek prostoru se kvalifikovaně vyjádřit a seznámit s obsahem spisu, tudíž zmíněná procesní vada již nemohla mít dopad na správnost výroku následného rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu.

Nedůvodnou spatřuje konečně soud také námitku žalobce, že stavební úřad porušil jeho práva tím, že jej nepoučil o nutnosti předložit další doklady podle § 3 odst. 2 správního řádu a § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. I ve vztahu k nové právní úpravě bylo judikováno, že takovou povinnost správní orgán má tam, kde účastník projevil vůli k určitému postupu a ukazuje se, že bez příslušného procesního poučení nebude sám schopen odpovídající žádost přesně formulovat (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, 2235/2011 Sb. NSS). V obecnosti by bylo sice možné konstatovat, že žalobce svými žádostmi o dodatečné povolení změny stavebních úprav a o povolení výjimky z ustanovení § 50 odst. 8 vyhlášky OTP1 dal najevo, že usiluje o zachování stavby v nynější podobě. V situaci, kdy původní řízení o udělení výjimky bylo zjevně nesprávně zastaveno pro bezpředmětnost (udělení výjimky na základě vyhlášky OTP1 bylo s ohledem na shora učiněný výklad přechodných ustanovení stavebněprávních předpisů i nadále zapotřebí), ale žalobce nadále projevoval zjevný zájem na zachování stavby, proto správní orgány měly poučit žalobce o tom, že může v přiměřené lhůtě podat novou žádost o udělení výjimky, nyní ovšem posuzovanou podle § 21 odst. 6 vyhlášky OTP2 (k nutnosti použití novější právní

úpravy, je-li žádost podána až po 1. 1. 2007, opět srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40, odst. 45). To však nebylo namístě v situaci, kdy správní orgány současně zastávaly názor, že změna přístavby odporuje platnému územnímu plánu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, 2235/2011 Sb. NSS, odst. 58).

I kdyby však některý z předchozích žalobních bodů byl důvodný, soud by žalobě stejně nemohl vyhovět, a to z důvodu zdůrazněného žalovaným v průběhu soudního jednání. Napadené rozhodnutí stejně jako jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu vycházejí ze závěru, že výsledná stavba po provedení její nepovolené změny odporuje platnému územnímu plánu obce a mimo jiné i proto ji nelze dodatečně povolit. Výrok napadeného rozhodnutí se tedy opírá o vícero samostatných důvodů, přičemž závěr žalovaného o nepřijatelnosti změny přístavby z hlediska platného územního plánu ob stojí sám o sobě jako dostatečný důvod pro zamítnutí odvolání žalobce. Žalobce však podanou žalobou závěr o rozporu změny přístavby s platným územním plánem nenapadá a s ohledem na koncentraci žalobních bodů zakotvenou v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. po uplynutí žalobní lhůty již ani napadat nemůže. Protože soud je při svém rozhodování vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nemůže se správností takového závěru v tomto řízení zabývat (jen pro ilustraci přesto žalobce odkazuje např. na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2005, č. j. 11 Ca 224/2004-32, 1210/2007 Sb. NSS). S ohledem na uvedené je proto podaná žaloba již od okamžiku uplynutí žalobní lhůty odsouzena k zamítnutí, neboť změna přístavby odporující platnému územnímu plánu nemůže být dodatečně povolena a její odstranění je na místě.

Lze jen doplnit, že tvrzení žalobce, že se řídil radami stavebního úřadu, neobstojí, neboť stavební úřad mu stavbu v určité podobě podle jeho projektu v roce 1996 povolil, on však postupoval v rozporu s tímto povolením. Je tedy zřejmé, že se pokyny stavebního úřadu v tom rozhodujícím okamžiku neřídil. Případné vady projektu a z nich plynoucí škody a prodlevy jsou pak odpovědností projektanta, neopravňují však žalobce k tomu, aby ignoroval stavebním zákonem předepsanou proceduru pro provedení změny stavby. Také údajné bezproblémové užívání stavby v následujícím období je tvrzením jednostranně zkreslujícím realitu. Z průběhu správního řízení i řízení před Městským soudem v Praze je zjevné, že přinejmenším sousedé žalobců a od určitého okamžiku i stavební úřad se změnou stavby setrvale nesouhlasí. Z opožděného stanoviska sousedů žádajících o přiznání pozice osob zúčastněných na řízení lze navíc dovodit, že sporné rozšíření stavby je nadále konfliktní záležitostí.

S ohledem na shora učiněné závěry tedy soud shledal, že žaloba je ve výsledku nedůvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl v řízení plně úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2014

JUDr. Věra Šimůnková. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková